

Aknay Tibor

Volt egy ember

Volt egy ember,
neve Áron,
juha is volt,
tizenhárom,
terelgette
kicsi nyáját
álló napig,
bokron, árkon.

Zsenge tavasz
Szent György napra
téli dolgát
rendbe rakva,
szökött fel a
hamvas hegyre,
jó legelőt,
hogyan keresne.

Míg a kis nyáj
kószált szerte.
Áron kedvét
másban lelte.
kis késével
csinált nagyot,
mindenfélét
kifaragott.

Napot, s Holdat,
járjon párba,
hogyan legyenek
egymás társa,
jó illatú
friss legelőn
süssenek a
kicsi nyájra.

Faragott még
hegyet, völgyet,
mezőt, erdőt,
nyúlnak, őznek,
tizenhárom
szép juhának
csillag aklot
telelőnek.

Öregek

Mennek a parton.
Öregek.
Árnyékuk néha összeér.
Két levél,
közös pályán keringve
lassan az Idő ölébe hull,
mennek az emlékek útján,
néha szóval, néha szótlanul.
Nem sietnek. Nincsenek
sürgős, fontos dolgaik.
Egy lépés csak, de
nem kihagyható:
eljutni addig a padig.
Két öreg. Mennek a parton.
Fénylik bennük az Idő.
Kérges, bölcső kezek
ringatnak régmúlt perceket,
és már mindegy,
melyik volt, s kié.
Közös az emlékezet.

Ha előled futok

Miért futok előled, mégis?
Ha betakar a
legkisebb porszem is,
Te rám találsz,
és ha a legmagasabb hegy
árnyéka fedi arcomat,
nevemet mondd:
kiszámoltalak!
Ha bekötnék a szemem,
hogy ne lássalak,
bennem ragyognál,
ha előled futok,
Te vagy a céloom.
Ha azt mondom,
nem ismerlek,
arcomnak mása vagy.
Akkor miért
futok előled, mégis?

Időkoldus

Málló jel egy
omló házfalon,
szél kavarta
hóban cinkenyom,
időkoldus,
reményt reptető,
ringassál el,
hűséges idő!

Fénykép

Most az éjbe villám vakít,
Isten fényképez valakit.

Sem nyugaton, sem keleten,
Te magad vagy a műterem.

Együtt egész és részlete
semmi retus, és semmi de.

Ne reklamálj, igaz a kép,
de a szignó már nem tiéd.

Ez az arc nem lájkolható,
csak örök, mint maga a Szó.

Mintha

Szavaink felszáradnak,
és csak az emlékezet
fénytörésében idézhetők.
Időről időre
újra vessük a kőtáblát,
hogy betarthassuk
ígéreteinket,
de már magunkat is
becsapjuk.
Csak élünk, „bele”,
ebbe az olyan, mintha
világba, és
eljátsszuk a gondolattal,
mi volna, ha...
majd másnap előlről.

Bodzabokor a kert alatt

Gyöngy-fehér pártás
lánycsapat,
bodzabokor a
kert alatt.
Szél viszi, hozza
illatát
a kerten át,
a kerten át.

Fürtös fejével
bólogat,
friss szélbe kódol
titkokat,
és így üzen a
sok virág,
a kerten át,
a kerten át.

Béke

Arcomra lepke száll,
nincs fontos semmi, már
nem sűrget a nap gondja,
ha volt is, az idő lemossa.

Mint édes szőlőlé

Mint édes szőlőlé
csordogál az este,
az aszú-lelkeket
palackozza az Úr.

Dalszöveg

Van, mi életet, van, mi áltat,
van mi fontos, van, mi várhat,
van, mi örök, van, mi percnyi,
van a minden, van a semmi.
Van, hogy elég, van, hogy vége,
van, hogy mégsem veszed észre,
van, hogy üresek a szavak,
van, hogy nem lehetsz önmagad.
Van, ki rád vár, van, ki elhagy,
van, hogy utolér a tegnap.
van, hogy ellopják az álmod,
mégis, remélsz jobb világot.
Van, ki tűri, van, ki lázad,
van, hogy másért tartod hátad,
van, hogy minden veszni látszik,
van, hogy mindent visz a másik,
van, hogy fogoly már szavad is,
és társad esküje hamis...
Te, ne add fel, bármi vár még,
senki más, csak önmagad légy!